

1 de Maig del 2015

Discurs de Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya

Bon dia,

Gràcies als que heu participat de manera activa en aquest 1 de Maig expressant els conflictes que avui estem vivint als centres de treball i en la societat en general. A tots i totes els que heu sortit al carrer. Als treballadors i treballadores de Catalunya Banc, amenaçats per un brutal expedient paral·lel a la presentació de grans beneficis pel BBVA; dels centres de la XHUP en la negociació del conveni; de Correos, de les empreses subcontractades de manteniment del subministrament elèctric i de telefonia; als portuaris i als del sector de mercaderies; als treballadors i treballadores de Gas Gas, Girona Neta, Dominion i Nylstar, i també d'A. J. Ruz, en lluita per unes condicions de treball digne i contra els acomiadaments; d'Indox i Boi Taüll; a la lluita contra el Consorci Integral de Lleida i als treballadors i treballadores de la sanitat, que protagonitzen, juntament amb la societat civil, les importants mobilitzacions contra les retallades, el desmembrament de l'ICS i la privatització; als treballadors i treballadores d'EMMSA, AMEC Foster Wheeler, mobilitzats contra l'amenaça de tancament, i també els de Galetes Virginia, que lluiten en la defensa del seu conveni; als treballadors i treballadores dels mitjans de comunicació, que no només han de lluitar contra les rebaixes salarials, els acomiadaments i la precarietat, sinó que també han de defensar la llibertat d'expressió i l'ètica professional; als treballadors i treballadores precaris, que avui també heu sortit al carrer a expressar la denúncia d'una injusta explotació; als treballadors i treballadores públics, que esteu garantint el funcionament dels serveis públics malgrat les retallades; als treballadors i treballadores que us trobeu en una situació d'atur i que heu sortit avui al carrer a exigir altres polítiques laborals i econòmiques que us permetin l'accés a una ocupació digna; als treballadors i treballadores joves en actiu o en atur que esteu patint les conseqüències d'unes polítiques que estan barrant el futur o l'estan precaritzant, que, amb la vostra presència, evidencieu la crítica a uns programes de garantia juvenil que no fan més que consolidar aquesta situació. La vostra mobilització en defensa dels vostres drets és la millor manera d'evidenciar la voluntat de seguir fent del Primer de Maig un acte de denúncia, protesta i reivindicació, de mostrar la força organitzada que hem de dur a les meses de negociació.

I un record també als treballadors i treballadores que avui no ens han pogut acompanyar, perquè han estat víctimes d'accidents laborals i fins i tot han perdut la vida, per culpa d'una sinistralitat laboral que ha augmentat com a resultat de les retallades en prevenció i la precarietat. Deixeu-me tenir un rècord especial per al

professor d'institut mort fa dues setmanes mentre treballava, un record especial a l'Abel i una exigència, com expressen els mestres i els professors i professores presents a la manifestació, que aquest fet ens obligui a reflexionar i actuar com a societat.

Gràcies també a les organitzacions i entitats socials que heu volgut fer-nos costat en una manifestació de clar contingut sindical i que, amb la vostra presència, evidencieu que és en el treball digne i de qualitat, amb drets, on rau el progrés social i l'avenç de la igualtat.

Gràcies a les forces polítiques que ens heu volgut acompanyar. El vostre suport avui és el vostre compromís en el dia a dia amb la causa del treball i del progrés social; la vostra presència aquí ens farà també ser més contundents en les denúncies de les mesures polítiques antisocials i en les normes regressives i més exigents en la demanda de mesures alternatives concretes, que donin resposta a les demandes que el moviment sindical posem avui al carrer.

Gràcies a tots i totes els que heu participat en aquesta important manifestació.

Avui ens hem manifestat també pels carrers de Girona, Tarragona, Tortosa i Tàrrrega per denunciar la situació de precarietat laboral i social, i per exigir ocupació de qualitat, salari digne i protecció social. AIXÍ NO SORTIM DE LA CRISI. Malgrat que els governs volen vendre'ns les grans xifres macroeconòmiques, l'únic que pretenen és excusar-se i justificar el gran patiment que hem patit i que estem patint els treballadors i treballadores. La realitat és més crua i dura, i evidencia que avui la majoria de treballadors i treballadores estem en pitjors condicions de treball i de vida, amb taxes d'atur preocupants. Centenars de milers d'ells han perdut tota protecció o subsidi i es troben en el llindar de l'exclusió social, la precarietat laboral és creixent i dificulta projectes de vida plens, i els salaris són al nivell de fa set anys. Que no s'instal·lin en el discurs autocomplaent, ja que la gent, els treballadors i treballadores, majoritàriament seguim instal·lats en la crisi. Per sortir-ne necessitem altres polítiques laborals, econòmiques i socials; necessitem que els governs canviïn de polítiques i que l'empresariat canviï d'actitud.

Avui fa 125 anys de la primera manifestació del Primer de Maig a Barcelona en el marc de la convocatòria que, un any abans, el Congrés Obrer a París va decidir celebrar anualment com a dia de protesta i reivindicació internacional, per recordar els fets de Chicago del 1886 i per exigir la millora de les condicions de treball i de vida. Fa 50 anys assistíem al ressorgiment del moviment obrer organitzat, després de l'aniquilament al qual havia estat sotmès per la persecució i la repressió de la dictadura franquista. Celebrem també el 5è aniversari de les polítiques d'austeritat, que ja sabem el que han comportat en termes de pobresa i desigualtat. Ha plogut molt des del primer Primer de Maig. Hem canviat d'època, però bona part dels problemes que teníem aleshores es repeteixen. Els desequilibris en les relacions laborals a favor de l'empresariat, que disposa de tot el poder per fer del treballador o treballadora un súbdit sense drets, poden haver canviat de format,

però mantenen la seva essència i configuren el nucli dur de les darreres reformes laborals.

També ha plogut molt en aquests 50 anys des del ressorgiment sindical a Catalunya, però la repressió i la manca de llibertats que caracteritzaven el franquisme s'han transmutat en la persecució i l'encausament de centenars de sindicalistes per haver participat en la darrera vaga general, en un intent d'atemorir i qüestionar el mateix exercici de la vaga, o en la "Llei mordassa", per criminalitzar i silenciar la protesta social, o els atacs a la llibertat sindical i el dret laboral a la negociació col·lectiva. Per això també més enllà de la denúncia mantenim viva l'exigència de derogació de les normes antidemocràtiques aprovades per l'actual Govern, a vegades amb la connivència del Govern català, sigui la reforma laboral, la "Llei mordassa" o la modificació de la Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs.

Aquest Primer de Maig els treballadors i treballadores d'arreu del món confluïm per protestar davant de les injustícies, per cridar fort que estem disposats a construir el futur des de l'organització, la participació i la mobilització, i posem sobre la taula que la solidaritat que ens uneix és la que ens fa forts. L'exigència de drets laborals i sindicals i de treball digne arreu és paral·lela a l'exigència de la defensa dels drets laborals i socials aquí. Per això el primer compromís internacionalista és la lluita contra els atacs que realitzen els poders econòmics que volen desmuntar el model social europeu i generalitzar un món global sense regles ni controls.

El context internacional s'emmarca en quatre grans fets:

- Grècia i l'atac a la democràcia i a la ciutadania i els seus drets. La inutilitat de les polítiques europees —que s'ha demostrat aquests anys que els únics efectes que han produït són pobresa i malestar— es veu abraçada pel menyspreu a les posicions d'un govern que vol fer respectar la voluntat ciutadana democràticament expressada. Hem d'estar alerta: Europa no pot ser l'excusa per a la imposició antidemocràtica de polítiques, per a l'autoritarisme que menysprea la voluntat explicitada per la ciutadania.
- La hipocresia i el cinisme justifiquen la passivitat i el silenci dels governs i de la UE davant els milers de morts que es produeixen a la Mediterrània. Morts que són producte d'unes polítiques migratòries que no consideren les persones com a subjectes de drets humans i que ignoren les causes que originen els corrents migratoris i les demandes d'asil. La nul·la possibilitat de desenvolupament econòmic en molts països o les guerres i els conflictes armats —que s'estan produint arreu— reclamen altres polítiques de cooperació i solidaritat, i no només polítiques policials que blindin les fronteres i generin milers de morts en un mar que ha vist créixer la civilització i la ciutadania gràcies al creuament de cultures.

- Els perills que representa el TTIP, que, tot i les opaques negociacions, no impedeix filtracions que indiquen que pot representar un aprofundiment en les absurdes i injustes polítiques d'austeritat i de desmuntatge del model social europeu. Com mostren tractats similars, ens pot dur a la desregularització de les condicions i dels drets laborals i al sotmetiment als interessos i a les rendibilitats de les grans empreses transnacionals així com una porta oberta a la privatització de serveis públics per convertir en negoci l'accés als drets de ciutadania i fer créixer les desigualtats.
- La pervivència a molts indrets de persecució de sindicalistes i d'assassinats, sigui a Colòmbia o a Guatemala, d'inexistència de llibertats sindicals o de manca de drets laborals o de formes de treball esclau com està passant avui a moltes de les dictadures del Golf.

Aquest és un context internacional que cal tenir ben present i que ens obliga a reforçar el compromís amb el sindicalisme internacional, amb la CSI i la CES, per combatre aquestes injustícies i fer que els treballadors i treballadores d'arreu puguem avançar en justícia i igualtat.

Avui, al nostre país, a Catalunya, els treballadors i treballadores estem patint forts atacs als nostres drets laborals i sindicals, i estem empitjorant les nostres condicions de treball i de vida. Atur i precarietat es converteixen en pobresa laboral i social, i en augment de les desigualtats. Les causes les coneixem: les absurdes polítiques d'austeritat i les retallades, les reformes laborals i la supressió de drets i la limitació de llibertats.

L'atur és el principal problema, ja que afecta més de 750.000 persones a Catalunya: més del 65% fa més d'un any que està a l'atur i més del 47% en fa més de dos, així mateix més de la meitat ha exhaurit tota protecció o subsidi i està al llindar de la pobresa. Mentre en Rajoy, en Mas o en Puig es dediquen a dir-nos que l'economia s'està arreglant, veiem que en el darrer trimestre s'han perdut a Catalunya més de 25.000 ocupacions o que el 13% de treballadors i treballadores, tot i treballar, són pobres o que en més de 100.000 llars no hi entra cap ingrés.

La precarietat és la forma amb la qual s'estan incorporant majoritàriament els joves al món del treball i com moltes empreses es plantegen les relacions laborals. Una precarietat que genera en els treballadors i treballadores una pèrdua de qualitat a la feina i de vida que acaba determinant un model econòmic desequilibrat i enormement feble en un context global.

La pressió a la baixa de salaris i condicions de treball fa créixer les desigualtats, sigui la bretxa de gènere o generacional com l'obertura del ventall salarial entre alts directius i plantilles de les empreses. Un model enormement injust, que fa recaure sobre els treballadors i treballadores el cost de l'ajust econòmic, però també enormement perillós per al futur del país i la seva posició econòmica. Basar la

competitivitat de l'economia en baixos salaris i precarietat està esgotat; els augments de productivitat per aquesta via s'exhaureixen ràpid, especialment quan hi ha països on el factor treball es pot precaritzar encara més. Només en la innovació, la qualificació i els avantatges competitius estructurals es pot garantir un futur estable per al país i per a les persones.

Per això aquest Primer de Maig posem sobre la taula d'empresariat i governs les exigències de salari just, ocupació de qualitat i treball digne, i protecció social.

- Els salaris han de pujar. És de justícia. Si hi ha creixement reclamem començar a recuperar el que hem perdut i participar dels guanys que aquest genera. Volem la nostra part de la riquesa que es crea en aquest país i que s'obté amb el nostre sacrifici. El salari avui és un estímul, un motor de l'activitat econòmica fonamental, ja que permet impulsar la demanda interna.
- Cal crear ocupació, i ha de ser de qualitat. El treball precari, temporal i parcial genera pobresa laboral, fa créixer les desigualtats i dificulta les empreses a fer plans estratègics de futur. Només l'estabilitat i el treball amb drets són unes apostes estratègiques de futur com a país; només el treball digne és respectuós amb la salut, amb el desenvolupament personal, amb el dret al progrés.
- Cal lluitar contra l'exclusió social i combatre la desprotecció social. Per donar resposta a més del 50% d'aturats i aturades que ja han exhaurit el subsidi i la protecció, hem de garantir una renda mínima que permeti la inclusió social sobre la qual és possible implementar mesures per a la inserció laboral. El Govern ha d'assumir responsablement el debat sobre la renda garantida de ciutadania (RGC), que està viu al Parlament, i garantir-ne l'aprovació i la dotació.

Per fer avançar aquestes demandes necessitem guanyar la negociació col·lectiva. L'empresariat s'ha d'asseure a negociar els convenis col·lectius avui oberts i desbloquejar aquells que estan empantanegats. Enguany més de 500.000 treballadors i treballadores han de negociar el seu conveni. No acceptarem quedar-nos sense conveni, ni permetrem pèrdues de drets o empitjoraments. L'organització i la pressió seran les nostres eines per garantir-ho. Els salaris i els compromisos d'ocupació i la seva qualitat, la igualtat i la salut són les nostres ensenyes en aquesta negociació.

Però també hem de forçar els governs a recuperar els marcs de diàleg social i de concertació per abordar els problemes socials i laborals de fons, la situació de les persones en atur, la pèrdua de protecció social, el desmembrament de la provisió dels drets de ciutadania d'educació, salut i dependència... Totes elles són exigències a les quals no renunciem. I l'exigència de compromisos per impulsar la reindustrialització del país que, al mateix temps que aposta per l'economia productiva davant de l'especulativa, es compromet amb el respecte al treball amb

drets. Necessitem un canvi radical de les polítiques i les pràctiques que s'han dut a terme aquests anys a Europa, a Espanya i a Catalunya, que s'han fonamentat en mesures antisocials i en un retrocés en drets laborals i en cultura de participació i diàleg social.

D'aquí a pocs dies tenim una primera cita d'un any que està marcat pel cicle electoral, el proper 24-M a les municipals. El moviment sindical és independent dels poders polítics i econòmics, però no som indiferents a la política, a les polítiques. Som conscients que hi ha polítiques favorables als interessos dels treballadors i treballadores i d'altres que són favorables als grans lobbies i als grups de pressió. La nostra independència, però, ens obliga al fet que, precisament, davant d'aquest cicle electoral deixem clara la denúncia a les polítiques que s'han fet aquests anys i els efectes negatius que han tingut sobre les persones i, al mateix temps, que insten les diferents forces polítiques perquè ens donin respostes i facin propostes concretes que abordin els greus problemes dels treballadors i treballadores. Des dels municipis es poden fer polítiques favorables a la creació d'ocupació i per a la seva qualitat; serem exigents perquè hi hagi compromisos en relació amb les formes de contractació pública que impulsin i garanteixin les clàusules socials, la contractació de qualitat i el respecte a la negociació col·lectiva. Des dels municipis es poden fer polítiques favorables a la cohesió social i la igualtat, i per això vigilarem de ben a prop les polítiques privatitzadores o d'externalització de serveis. Es poden afavorir dinàmiques de reindustrialització i marcs per a la mobilitat sostenible, es poden impulsar entorns per a una millor conciliació. Hi ha marge en la política municipal per incidir en la vida de les persones i en la qualitat de l'ocupació, i volem incidir-hi. De la mateixa manera que en les eleccions al Parlament reclamarem posar fi a l'austeritat que comporten les retallades i les privatitzacions, que no han fet res més que fracturar la societat, i en les eleccions al Congrés incidirem per derogar la involució de drets i llibertats a les quals se'ns ha sotmès. Des de la independència serem subjecte actiu per incidir en les propostes per construir un futur de drets i llibertats, de treball digne i de cohesió social.

El cicle electoral pot ser una oportunitat. Però també té el risc pensar que és en l'esfera política on es troba la solució a tots els nostres mals i ens repleguem a l'aguait que les coses canviïn. La política és imprescindible per canviar les coses. Però el moviment sindical, el sindicalisme, no ho pot fiar tot a la política. És la força de l'organització i la capacitat d'exercir el conflicte social i laboral el que acaba condicionant les polítiques d'uns o altres governs. Per això, i a la llum dels canvis operats en aquest país, amb el fort protagonisme del moviment obrer organitzat, hem de ser conscients que avui ens toca també reforçar les organitzacions sindicals, adequant i adaptant formes de funcionament i pràctiques, i creixent en afiliació i representativitat, per convertir-les en element motor dels canvis i en eina poderosa en mans dels treballadors i treballadores per forçar i condicionar les accions polítiques.

Companyes i companys, aquest Primer de Maig, com sempre, se'ns gira feina. Recuperar la negociació col·lectiva, forçar la concertació social i incidir en el cicle

electoral. Reforçar el sindicalisme internacional i la cooperació i la solidaritat internacional. Denunciant que la precarietat és explotació i que ens duu a una societat més desigual i pobra. Exigint treball digne, salari just i protecció social.

Companyes i companys, si nosaltres callem ningú parlarà per nosaltres. Gràcies per haver sortit al carrer, i cal que seguim endavant: organitzant-nos, participant i mobilitzant-nos farem avançar les nostres condicions de treball i de vida i disputarem amb força la part de la riquesa que la nostra feina crea a l'empresa i en la societat.

Salut i bona feina!